

genoptage den fuldstændig strandede Skatte-reform, var det, at vi først og fremmest maatte medoptage Forslag til den kommunale Beskatning. Da nu det ærede Medlem er kommet til en bedre Erkendelse end den, han havde, da han var Konsejlspræsident, nemlig at man ikke kan undvære en kommunal Skattelov eller, at det i alt Fald er en væsentlig Forbedring ved Skattereformen, at dette er kommet med, vil det ærede Medlem jo ogsaa i Regeringsforslaget finde det af ham ønskede. Det, som jeg har udtalt, som jeg maa fastholde med Hensyn til den Stilling, som jeg maatte antage det ærede Medlem havde, ikke over for en Skattereform i det hele taget men særlig over for de Forslag, der ere fremsatte af Folketingets Skattekommission, grunder sig paa, at det, der nu foreslaas, i Virkeligheden kun er den halve Reform af det, som den ærede Landstingsmand i sin Tid som Minister har gjort sig til Talsmand for, og denne halve Reform i en ganske ukendelig Skikkelse. Man havde den Gang megen Betænkelighed ved en Skat, der gik til noget over Halvdelen af det her foreliggende og ved en Fordeling, hvorved man lod Kjøbenhavn og Købstæderne betale 600,000 Kr. mere, end de fik tilbage. Man havde ogsaa megen Betænkelighed ved den stigende Skala, og man undskyldte sig — om jeg maa bruge de Ord — paa bedste Maade, fordi der blev et udækket Tab for Statskassen af 782,000 Kr. Det var den Gang, det ærede Medlem var Konsejlspræsident og da jeg var med til at arbejde paa hin Skattereforms Gennemførelse. Nu erklærer det ærede Medlem sig villig til at gaa med til henvend den dobbelte Skat, til den stigende Skala og et Bidrag fra Kjøbenhavn og Byerne ikke paa 600,000 men paa 1,700,000 og et udækket Bidrag fra Statskassen af 3 Millioner. Jeg indrømmer, at vi ere jo alle underkastede Udviklingens Lov, men det forekommer mig, at det ærede Medlem har været det i en meget høj Grad.

Naar nu det ærede Medlem sagde, at Grunden til, at han kunde gøre den meget betydelige Svingning, var den, at han ved denne Lejlighed ogsaa kunde komme til at hjælpe Byerhvervene, er det jo meget beklageligt, at det ærede Medlem ikke den Gang tænkte paa at hjælpe Byerhvervene; men for mig stiller det sig aldeles ikke saaledes, at denne Hjælp for Byerhvervene bliver et væsentligt Moment i det her fra Skattekommissionen foreliggende Forslag til Lov, som altsaa det ærede Medlem — forstaar jeg, — har skænket sin Tilslut-

ning. De Fordele ere meget lidet betydelende, hvad jeg skal komme lidt nærmere ind paa, og de Fordele, som samtidig ydes Landkommunerne, ere betydeligere, end man nogen Sinde fra Rigsdagen har foreslaaet og nogen Sinde har været villig til at drøfte endsige til at indrømme. Det forekommer mig, at der er nogen Anledning til, naar man tager Ordet for Loven om Kommuneskat, i særlig Grad at fremhæve det. Jeg kunde udtrykke det saaledes, at denne Lov vel ikke lægger an paa at forurette Købstæderne, men dog kun gør de Bestemmelser gældende for Købstæderne, som Landet ønsker gjort gældende for sig. Det kan man dog ikke rose en Lov for, at man, naar Landkommunerne skal have store Fordele gennem de Bestemmelser, som ere indeholdte i den, saa ikke følger til: men denne Lov gælder ikke for Købstæderne. Dette er i Virkeligheden alt hvad man kan sige til Fordel for den fra Skattekommissionen foreliggende Lov om Kommuneskat, paa samme Tid, som den giver Landkommunerne alt det, man kan tænke sig Muligheden af, at de kan forlange af en Kommuneskatlov — hvad jeg i øvrigt af Hjertet under dem. Og Kravet for Byernes Vedkommende har været erkendt i mange Aar, medens derimod de tilsvarende Krav fra Landets Side først ere dukkede op væsentlig senere, og deres Retfærdighed har ikke hidtil været anerkendt. — Naar det ærede Medlem taler om Fuglene paa Taget, som ikke ere saa gode som Fuglen i Haanden, er det ganske vist, at det er et gammelt Ord, men jeg har ikke smagt dem, som sidde paa Taget, jeg ved ikke, hvorledes de ere, hvorimod jeg ved, at dem, som her bydes, er ret tarvelige. Det ærede Medlem talte jo kun i denne Henseende om den mellemkommunale Beskatning, som vi i øvrigt havde kunnet faa tidligere uden de store Skatte-love. Der er ikke Tvivl om, at vi i 1894 kunde have faaet vedtaget i Folketinget Loven om den mellemkommunale Beskatning, men ganske vist ikke paa Grundlag af, at Erhvervskommunen skulde kunne beskatte den paagældende, eftersom Ordføreren i Udvalget erklærede, at det var et Forslag, som han ikke kunde give sin Tilslutning, da det i mange Tilfælde vilde være til Skade for vore Landkommuner. Dette Eldorado, som altsaa aabnes for vore Købstæder, og under Hensyn til hvilket de skulde give deres Tilslutning, forstaar jeg ikke. Skatteforslaget, som man ellers ikke kunde byde dem, skulle de sige ja til, naar de faa